

OWEN SCHUMACHER

Owen Schumacher is acteur, schrijver en fotograaf. In deze rubriek vertelt hij maandelijks het verhaal achter een van zijn foto's.
owenschumacher.nl
Instagram: @schumacherowen

Modellenleven

Dit zijn fotomodellen. Straatfotomodellen. Ze doen een kunstje op de Dam in de hoop dat iemand met ze op de foto wil. En dat zo iemand daar dan ook voor wil betalen. Maar het blijft lastig om van de fotografie te kunnen leven.

De linker verkoopt lucht. Lucht in een zeepsopvelletje. Hij heeft een soort schepnetje, waar hij heel veel bellen tegelijk mee kan maken. Een mooi gezicht, zo'n bellenorgie, maar de makers kijken er vaak zelf zo verveeld en chagrijnig bij dat mij de moed vergaat om ze voor hun bijdrage aan het straatbeeld te belonen. Het ziet er wellicht eenvoudiger uit dan het is, maar er komt nog heel wat bij kijken, want zijn visnet heeft een stok met een rode punt én een met een blauwe punt en het is klaarblijkelijk van groot belang om die goed uit elkaar te houden! Wat zou de beroepstrots van een bellenmaker zijn? Een zo groot mogelijke? Een volmaakt ronde? Zoveel mogelijk bellen met één lading sop?

De rechter gaat door het leven als Mickey Mouse lookalike. Blijkbaar willen veel toeristen als ze op de Dam staan op de foto met een Mickey Mouse. Waarom? Omdat Amsterdam inmiddels één groot pretpark is geworden? Waarom zet je je kind naast iemand op de foto waarvan je geen idee hebt wie er onder het masker zit?

Hoe zou de man aan het pak komen? Zelf genaaid? Is er een soort Mickey Mouse Centrale waar je zo'n pak kunt huren? Of worden deze mannen eropuit gestuurd door een gehaaide zakenman en moeten ze hun pak zelf terugverdienen door een deel van hun omzet af te staan? Heeft dit model een internationale carrière en 'loopt' ie op alle grote pleinen in Europa? Wat zou hij zeggen als er op een feestje aan hem gevraagd wordt wat hij doet voor de kost. Och, ik wil daar niet over opscheppen, maar ik ben dus de Nederlandse Mickey Mouse...

Ik maak het liefst een foto van straatartiesten en mascottes als ze niet in functie zijn. Als ze zich even onbespied wanen. Hier hebben ze rookpauze. Mickey heeft daarom zijn masker afgezet. Even een relaxmomentje. De boog kan niet altijd gespannen staan. Ze delen samen gebroederlijk het sigaretje. Straatartiestensolidariteit. Wat zouden ze tegen elkaar zeggen? "Ik had net een Chinese familie, lapten voor een selfie zo vijf euro! Jij nog een trekkie?"; "Mazzelaar, bij mij prikten ze drie bellen stuk, maakten een foto en liepen zo zonder te betalen door. Tuig!"

Op de achtergrond is hun collega nog hard aan het werk. Hij scharrelt zijn kostje bij elkaar met stilstaan. Staat daar als De Dood met een zeis in zijn hand. Hij heeft ook een enorme joint in zijn mond. Dus dan kom je als toerist thuis met een kiekje waarop je staat naast een Magere Hein die stoned is. Ook geen geruststellende gedachte. Ik heb liever dat de man die je komt halen ze helder op een rijtje heeft en niet overvallen kan worden door een lachkick. Maar hij heeft wel, heel slim, de tekst 'I love Amsterdam' op zijn buik staan. Op zich niet heel prettig dat De Dood van Amsterdam houdt, maar wel handig dat je later als toerist weer weet waar je die foto ook alweer gemaakt hebt. Zo'n vijftientwintig jaar geleden was Amsterdam een onveilige stad voor bezoekers, waar het gevaar om elke hoek loerde. Waar je overvallen kon worden door junkies. Nu is je ultieme angst – De Dood – een trekpleister voor toeristen en een lachend selfie-moment.

Het leuke van straatfoto's maken vind ik dat je er een hele wereld bij kunt verzinnen. Dat ik kan blijven kijken en kan denken wat er daarvoor of daarna gebeurd zou kunnen zijn. Een gelukke straatfoto is voor mij als het openingsbeeld van een film, je bent benieuwd hoe het zal aflopen. ●

